

בדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

מדיני שטיפת פירות מפסולת ותולעים וכיו"ב בשבת

מתוך ספר בנין משה פי"ט
להרה"ג משה רצאבי שליט"א

ו. מותר לרחוץ ולשפשף פרי מתחת ברז המים כדי להסיר ממנו פסולת שעליו, כי הפרי עומד וניכר בפני עצמו ואין כאן לא תערובת ולא ברירה. וכן מותר להסיר את הכנימות שמעל הפירות.

ז. הבא להשרות עלי חסא במים, ואחר כך לשטוף כל עלה בפני עצמו תחת הברז. אם בשעת השרייה נפרדת הפסולת שבתוך העלים וצפה במים למעלה כגון זבובים קטנים, או ששוקעת למטה כגון חול ועפר, וזה על ידי שמגענעים והופכים העלים בתוך המים, הרי זה אסור ואף שהוא כדי לאכול לאלתר. ואם הוא רק מניחם בתוך המים ובשעת השרייה אין הפסולת שבפנים צפה או שוקעת, ורק אחר כך שוטף כל עלה הם יוצאים עם המים, הרי זה מותר. ואף אם מצא אחר כך פסולת צפה על פני המים אין בכך כלום, כיון שאינו מכוין לזה.

ח. ואם העלים בחזקת נקיים ורק לפעמים על צד הרחוק אפשר שימצא בהם איזה זבוב, וגם אין רואים בהם עפר ופסולת שיש בו ממש הניכר לעין, מותר להשרותם ולשטפם בכל ענין, ואף על פי שהוא מקפיד שלא לאכלם בלא שרייה ושטיפה מפני האבק הדק שעליהם או מטעם אחר. שכיון שאין שם פסולת הניכר בעין, אין בזה דיני ברירה, וכדלעיל בסעיף ג'.

ט. להשרות עלי חסא וכיוצא בהם במים עם מי סבון, אם יש בין העלים זבובים קטנים חיים או נמלים חיות וכיו"ב, יש מהם מינים שמי הסבון ממיתים אותם ונמצא נוטל נשמה בשבת ואסור. לפיכך ישטפם תחילה במים בלבד כדי שיפלו מהם, ואחר כך יוכל לשרותם במי סבון אם רוצה שיהיו נקיים יותר. ואז אפילו אם ראה אחר ששרה שהיו שם עוד אינו חושש, כיון שלא כיוון להרגם ואינו פסיק רישיה.

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

אל תכריתו את שבט משפחות הקהתי (במדבר ד. יח)

כתב הרב עובדיא יעבץ זצ"ל בחיבורו 'אפיקי מים' על פס' זה: צוה הכ' שיהיו קובעים סדר במשאותיהם של בני קהת לבל יהיו נדחקים וחוטפים את המשאות, שכן כל אחד ירצה להיות ראשון למען שיוכה בכלים היותר קדושים, דבר העלול לגרום לאסונות, כפי שארז"ל שלפיכך תיקנו פייסות בעבודות ביהמ"ק, משום שהיו הכהנים נדחקים לזכות ראשונים בעבודה, והיו דוחפים זא"ז, ופעם דחף אחד את חבירו ונהרג, לפיכך יש לסדר כך, אהרן ובניו יבואו ושמו אותם איש איש על עבודתו ואל משאו, כי אז יהיה ממילא אל תכריתו (ספורנו). עכ"ל לענייננו. ומעין דברים אלו נמצא עוד במדרשים במקומות אחרים, כגון, כשעמדו השבטים על הים, והיו רוגמין אלו את אלו מפני שכל אחד טען שהוא צריך להיכנס ראשון ואכמ"ל.

ולמדנו מזה, שצריך להיזהר מאוד, שהמטרה לא תקדש את האמצעים. ר"ל, הרבה ילדים קופצים ראשונים לעשות מצוות, אך לכל אחד ואחד סיבה משלו, וכל אחד צריך דרך הנהגה אחרת.

א. יש מי שישתדל להיות ראשון מפני שחפץ למצוא חן בעיני אחרים. ועליו ראוי לומר מתוך שלא לשמה בא לשמה. אך יש לבקש, להשאיר גם לאחרים לעשות. ולא זאת בלבד אלא גם יש לתת לב שהוא אינו מאותם אלה שעושים רק לעיני האנשים, דהיינו, שאם יבקשו השכנים או החברים או הודוים עזרה בכל תחום שהוא, הם מיד רצים, אך בביתם כאשר הוריהם מבקשים הם מתאוננים. דא"כ יש לחנכם שהעשיה החשובה והאמיתית היא בבית ואח"כ גם בחוץ.

ב. ויש שיעשה זאת מפני שרוצה להראות לכולם שהוא יותר טוב מחבריו או אחיו. והיא מדה לא טובה ועלול להיכנס לגדר מתכבד בקלון חבריו ב"מ, ולכן יש לדבר עמו על זאת. ופעמים אפילו כדאי לומר לו איננו חפצים בעשייתך אם זו היא מטרתך.

ג. ויש שיעשה זאת מפני טוב לבו, כך עשאו יתברך. אשריו ואשרי חלקו. אלא שיש ילדים אחרים שינצלו טוב לבו ויתעצלו מעשיה. ולכן יש פעמים למנעו מלעשות כאשר צריכים לחנך אחרים לעשות.

ד. ויש שיעשה זאת מפני שחפץ להרויח דברים אחרים, כגון, אם מחנך הכיתה אמר לכל התלמידים שלא יצאו להפסקה עד שהכיתה תהיה מסודרת. וכן בבית, ההורה אומר לילדיו לא תצאו לגינה עד שהחדר מסודר. לכן הוא קופץ מהר ומסדר, על אף שהוא תמיד מהמסודרים ולא מהמבלגנים. ובאופן כזה יש לדון כבאופן הקודם. ואולי אפילו לשולחו לחצר או לגינה ושהאחרים יסדרו, הכל תלוי עד כמה הוא מסודר או מהמסדרים וכל ענין לגופו, דיש פעמים שניתן לו לסדר רק חלק מסוים ונשלחו, וכל שאר הילדים יסדרו את השאר.

מאידך, בטבע האדם מושרשת מדת העצלות, ולכן יש הרבה בנמצא עצלים ומנצלים אחרים ולא עוד יש מהם ההופכים הקערה על פיה ומתלוננים על הזריזים שכביכול הם מונעים מהם לעזור. וא"ה. ודברים אלו אינם רק בילדים אלא אף באנשים גדולים, ולחפות על עצלותם מדברים סרה באחרים באיצט"ל של אמת ואכמ"ל במה שאינו מעניין חינוך ילדינו.

ולכן יש לכל אדם לתת לב לכל דברים אלו, שמה שחונך והורגל הילד בקטנותו הוא מה שיגדל עמו. וכמו שכל אחד ואחד מאתנו הגדולים כיום רואה על עצמו ועל חבריו, עד כמה הם זריזים ולמי הם עוזרים ומתי הם עוזרים וכו', שהדברים משתנים בין משפחה למשפחה ויש אפילו בתוך בני המשפחה, כי הכל תלוי במה שחונך כשהיה קטן. ומגידים ואף מעידים ההורים על בניהם, שזה היא תוצרת מעשה ידיהם.

בשבעות אלו מתפרסם בעיתון 'שביעי', ראיון מרתק מלא אמונה מרגש ואף טאג, עם מנהל המוסדות הרב

אליהו נהרי שליט"א, חבל להחמיץ! (עקב ארץ הראיון, הראיון נפרס למשך שתי שבועות)

הראיון היה לנגד עיניו של מרן עשיית המוסדות' הגאון הגדול רבי יצחק רצאבי שליט"א.

מחידושי רבותינו

מאמר מוקדש מעט

מי ראוי להיות שמש בית הכנסת. משמעות ליום, שמיים

פטרונות לפרשת 'בחוקות'
אחודה חידה! "ברית ראשונים" (ויקרא כו, מה), נחלקו המפרשים על מי הכוונה, האבות, השבטים או אחרים.
הזוכה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: הרב משה רחביה (ערק)

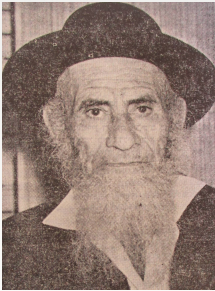

והחונים לפני המשכן וגו' משה ואהרן ובניו, שמרים משמרת המקדש (במדבר, ל"ח)

א דברים מעוררים ונשגבים בעניין כבוד בית הכנסת, שהוא נקרא מקדש מעט כידוע, הנלמדים מכבוד בית המקדש, ושייכים לפסוק שלפניו, כתב הר"א בנו של הרמב"ם בספרו המספיק לעובדי ה', בפרק על הכנת מקושהתפילה (עיינן עליו בדברינו להלן במגילת איכה על פסוק תשתפכנה אבני קודש ד"ה ועתה) וראוי לעיין בהם, כי הם יורדים חדרי לבב. ולענייננו, נביא רק אפס קצהו, לצורך מה שנעיר עליהם בהמשך, ואלו הם דבריו. ההיכל, כבודו יותר, שהוא כנגד היכל ה' שבירושלם וכו' ואין ראוי שיכנס הממונה על כיבודו וניקויו, עד שיטהר ויתקין עצמו כשהוא ירא, ובכבוד ראש. ודעתו נתונה להתבונן בגדולת מי שקבע את המקום לעבודתו. ויתן אל ליבו שהארון הבנוי, שבתוכו ספר תורה או ספרי תורות, בדרגת קדש הקדשים. ושספר תורה, בדרגת הארון וכו':

האדם שיהיה ממונה להיות שמש בית הכנסת, יהיה ירא שמים, בעל תרידות וכח וחריצות, המאמין כי שירותו את בית הכנסת היא נכבדות עבורו, וקבלת שכר ממנו יתעלה ושזכה להיות משרת בביתו. יב"ן. ואם השיג בזה הנאה גשמית ודהיינו שמשלמים לו מקופת הקהל שכר על עבודתו. יב"ן. הרי זה דרך אגב ולא העיקר. יב"ן. ומציאת פרנסה וסיוע. לא שיהיה אדם קל־דעת, עצלן, שאינו יכול לעמוד במה שמוטל עליו בעבודתו. ולא שיהיה אדם שמרמה לעצמו, כי שירותו את בית הכנסת הוא כשירותו בבית מבתי האנשים וכו'. ולא אדם שאינו חס על ממון ישראל, ולא עוד אלא ממוך שמים, שלא יחוס על כלי בית הכנסת ולא ישמור עליהם. ולא שיהיה אדם שתכליתו בזה הוא השכר שיקבל, וכל מאמציו הם למטרת השגת אותו שכר. עד שאילו היה בא לו שכרו מבלי שירותו, היה מפסיק את שירותו. ושוזה בחינה לדעת שאינו עושה עבור השכר בלבד, אלא לשם שמים. ומהגדרתו של הר"א בזה, יש לנו ללמוד לעניינים נוספים. ומשמע מדבריו שאם היה מבטל אילו במקום אחר היה מקבל שכר יותר, לית לן בה. ועיין בדברינו לעיל הפטרת בשלח על פסוק בפרוע פרעות ד"ה ואיכא לעניין קיום מצוה כשמתערבת במחשבתו תועלת הדבר לרפואה. ובמש"ש עוד בס"ד במילי דאבות פרק א' משנה י"א פיסקת ונמצא שם שמים מתחלל, לגבי על מנת שלא לקבל פרס. יב"ן. ולא יהיה אדם שאינו יראתא:

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

ואם אפשר שיהיה לוי, הרי זה עדיף, משיהיה משאר ישראל. כל זה צריך לתת את הדעת עליו ולשאוף לכך, הואיל ובית הכנסת הוא מקדש מעט. ולא היו שומרי מקדש גדול, אלא הלויים שמריון משמרת המקדש. ואף משה ואהרן, חנים לפני המשכן, והור הקרב יומת וכו' עכ"ד הר"א בן הרמב"ם:

ב וזהו דבר חדש שלא מצינו לו חבר לפום רהטא, שהשמש יהא לוי. וגם לא נשמע מי שמדקדק בכך אפילו להיחיד. אלא נראה לכאורה שהר"א כתב כן כדרכו בקודש, לפי רוסמעתל חסידותו, בהיותו צופה ומביט בעיני רוחו את בית הכנסת כבבואה לבית המקדש, שכל מה שהיה שם יש לנו כעת כאן, אלא שזה גדול וזה קטן, וזאת מרוב צערו על חרבנו וכמיהתו לבניינו, ברם אעיקרא שומרי המקדש לא היו שמיים הממונים על נקיון וסידורו וכיוצא בזה, אלא שמירה ממש סביבותיו ומה שלא מצינו כלל לגבי בית הכנסת. אדרבה בתימן היו כפרים שלא היו לבית הכנסת דלתות נעלות, ולקחו ספריתורה לבתיהם. ונדע לי רק על מקום אחד בעולם שעשו שומר לבית הכנסת, וזאת מפני שהיתה רחוקה ממושבי היהודים, כדלהלן במגילת איכה על פסוק תשתפכנה אבני קודש ד"ה ובממלכתו, כדתנן בריש מסכת תמיד וריש מסכת מדות, בשלושה מקומות הכהנים שומרים בבית המקדש וכו' והלויים בעשרים ואחד מקום וכו'. וכתב הרמב"ם ריש פרק ח' מבית הבחירה שמירת המקדש מצות עשה, ואעפ"י שאין שם פחד מאויב ולא מלסטים, שאין שמירתו אלא כבוד לו וכו'. ושמירה זו מצותה כל הלילה ואבל ביום אין צריך לפי דעתו. ועיין עוד תפארת ישראל בבוועו ריש מסכת תמיד, וב"ד ריש מסכת מדות. אבל יש להעיר כי לפעמים היו צריכים שמירה ממש, מפחד אויב ומתנקם. שכן כתוב בקדמוניות היהודים ליוסף בן מתתיהו (י"ב ב) כי אירע בחג המצות בימי קופוניוס, להיות שנהגו הכהנים לפתוח את שערי המקדש מיד אחר חצות ליל יום טוב ראשון, שנכנסו שומרונים אשר באו לירושלם בלש, ופזרו עצמות אדם בלשכות ובכל המקדש. ומשום כך הוכרחו לאסור להיכנס אז למקדש, והגבירו את השמירה עליו יעו"ש והשומרים הם הכהנים והלויים וכו' יעו"ש. ואדרבה משמע שהכהנים היו מנקים המקדש ולא הלויים, כנראה מהא דאיתא בפסחים דף סד. שהכהנים מדיחים את העזרה מדם הקרבנות יעו"ש. ואמנם לוי נדקט הר"א, מסתברא לכאורה שהוא הדין נמי כהן, דומיא דשמירה לשיטתו וכדלעיל. אלא כשם דהתם נקט קרא לויים והוא הדין לכהנים, כמרכז תדון לכאן, וכדאיתא במסכת תמיד דף כד. דאע"ג דקרא לא קאמר אלא לויים, בב"ד מקומות נקראו כהנים לויים, וזה אחד מהם (יחזקאל מד טו) והכהנים הלויים בני צדוק יעו"ש: אכן דברי הר"א בזה, מסתייעים יפה ממה שפירש על זה רש"י בחולין דף כד: אני שמעתי לשון לויים, שמיים, כמו (לקמן י"ח ב) וילוו עליך וגו' יעו"ש, הרי מצינו לדברי הר"א כעין חבר. ומעתה דבריו מאירים, וכזהו הרקיע מזהירים. ועיין עוד ספרי זוטא על פסוק ואני הנה לקחתי את אחיכם הלויים וגו' לכם מתנה נתונים (לקמן י"ח ט) יכול הם לכם (דהיינו לכהנים. יב"ן) ודאי. תלמוד לומר לה'. אמור מעתה, שלי הם, אלא שיהיו שמיים לפניכם יעו"ש. וכן הוא במדרש הגדול שם דף ר"צ. ובפירוש רש"י על פסוק (לקמן ח ט) קח את הלויים, קחם בדברים, אשריכם שתזכו להיות שמיים למקום ע"כ, ומקורו ממדרש אגדה, ושם איתא אשריכם שמשמיים וכו' יעו"ש. וברמב"ן על פסוק על כן לא יהיה ללוי חלק ונחלה וגו' (דברים יט) איתא שהטעם לכך הוא בעבור שכולם משרתים ועוזרים את הכהנים בעבודתם, כי כל דבר המקדש בעבור הקרבנות. וכן אמר וגם את אחיך מטה לוי שבת אביך הקרב אתך וילוו עליך וישרתוך עכ"ל:

ונראה שכונת רש"י מדכתיב התם וילוו עליך וישרתוך, אפשר להבין שתיבת וישרתוך שבהמשך, מפרשת ומרחיבה את תיבת וילוו שלפניה. אף שזה אינו מוכרח, ויש להפריד ביניהן, וכדפירש רש"י עצמו על אותו פסוק הנזכר לעיל, וילוו, ויתחברו אליכם להזהיר גם את הזרים מלהתקרב אליהם ור"ל לכלי הקודש. וישרתוך, בשמירת השערים, ולמנות מהם נְזָפְרִים וּמְזָפְרִים ע"כ. ובספרי ובילקוט התם, ובמדרש במדבר רבה פרשה ג' אות ג' איתא, וילוו עליך וישרתוך בעבודתם (המיוחדת להם, דהיינו משוררים ושוערים, וגם) יִמְנוּ וְיִמְנָה, עיין בפירוש ספרי דבי רב] מהם גזברים ואמרכלים וכו' יעו"ש ובוזית רענן. וכן נראה מתרגום אונקלוס, ויתוספון עלך וישמשונך. ובמיוחס ליונתן, ויתחברון לוחך וישמשונך. ועיין עוד בדברינו לעיל פרשת ויצא על פסוק ותקרא שמו ראובן ד"ה אלה, לגבי לוי. מכל מקום כך היא דעת אותו מפרש ששמע רש"י כדלעיל. ומורה על זה לשון וילוו, דמשמע טפל. ואף לגבי הקריאה בספר תורה, מצינו בגטין דף נט: שאם אין שם כהן, נתפרדה החבילה, ועיין מ"ש בס"ד בשלחן ערוך המקוצר חלק אורח חיים הלכות קריאת ספר תורה סימן כ"ב שלהי סעיף ל"א. ויש אומרים שהלויים יצקו מים על ידיהם של כהנים קודם עלייתם לרוכן, כמו שהבאתי בס"ד בשלחן ערוך המקוצר שם הלכות נשיאת כפים סימן כ' סעיף ג'. גם הראב"ע כתב בזה"ל, וילוו, כמו (ישעיה יד) ונספחו. וכן (בראשית כט לד) ילוה איש. והנה הלויים נלוים בשמם ע"כ. ונראה שצ"ל בשמם בכ"ף:

אלוהי אברהם!
שלוש תיבות כפולות בפסוק אחד
אחת תמיד מולכת
ואחת פעם אחת מופסקת
ואחת פעם אחת מועמדת
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

להצלחת
ר' אברהם בן זכריה מדויל הי"ץ
הוא וכל בני ביתו

- לרפואת מרדכי בן שלמה בשכחע"י
- לזש"ק תומר ישראל בן יעקב ואודליה בת מנשה
- לרפואת יוסף בן משה דנין בשכחע"י

מהליכות אבותינו

מנהגי חג השבועות

מנהגי חג השבועות בכל ארץ תימנן פחות או יותר היו דומים. נעלה את שכתב הרב עובדיה זכריא בחיבורו שו"ת הרש"ז עמ' רכ"ו כיצד היה מנהגם במחזו ביצ'א:

מנהגינו בליל חג השבועות להתאסף כולנו לבית הכנסת אחרי ארוחת ערב ואפילו ילדים קטנים משתוקקים לערב זה ומשתדלים להיות ערים כל הלילה ולומדים יחד עם הוריהם.

לא היה איש מאנשי העיר אשר לא הדיר שינה מעיניו בערב זה לפנות בוקר הולכים למקוה וטובלים וחוזרים לתפילה כנהוג תפילת חג השבועות מסתיימת תמיד בשעות המוקדמות של הבוקר וכל הילדים הקטנים אשר נדדה שנתם ועסקו בלימוד כל הלילה היו מקנטרים את חבריהם אשר לא השתתפו בלימוד ומדגישים בשמחה אני לא ישנתי כל הלילה לאחר התפילה קורין את האזהרות בקול נעים.

ביום ראשון קורין מצוות עשה עד סופן וביום שני קורין מצוות לא תעשה וכשמגיע החזן אל הפסוקים האלו ועל הר הגליל נהלך בחליל, כל הצבור אומר עם הש"צ בגעגועים רבים ובתקוה שנוכה לזה. ואנו ברוך השם היינו בין הראשונים אשר התיישבו בגליל בכפר יערה הסמוך לקיבוץ אילון, את דרכיו וכבישיו סללנו כמו ידיו ואת יעדותיו שתלנו בעצמנו ועל הריו הלכנו ברגלינו. ה' יזכנו לגאולה שלימה אמן. עכ"ל.

והלואי ונוכה כולם להיות עירניים, וניתן דעתנו לתפילתנו אשר אנו בפינו מוציאים.

(מפי שלום הנין בספרו יב"א)

ומצינו שהיו הלויים גסכין מגיפים את שערי המקדש, כיעויין בערכין דף י"א ע"ב. ויהושע בן נון שנקרא משרת משה (לקמן יא כח. יהושע א א), וכדרכיב ומשרתו יהושע בן נון נער (שמות לג יא), נקרא גסכין שומר וכמו הלויים שהם שומרי המקדש וכדלעיל, כדאיתא במדרש במדבר רבה פרשה י"ב אות ט', ושומר אדונו יכובד (משלי כו יח) זה יהושע שהיה משמש את משה ביום ובלילה וכו'. ובילקוט שמעוני פרשת פינחס רמז תשע"ו איתא שיהושע היה משכים ומעריב לבית הועד שלמשה רבינו לסדר הספסלים, ולפרוס את המחצלאות יעו"ש. ועיין עוד במשנה ברורה סימן צ' סק"ז לעניין מקום התפילה לשמש העומד על הבימה לצרכי בית הכנסת. וידוע המעשה באביו שלרש"י שהיה זקנו ארוך, והיה מכבד בו את האבך שלפני ארוך הקודש, אף שמהר"ם חאגיז פקפק בזה מצד קדושת הזקן, לפי סוד עניינו. המקום ברוך הוא ישים חלקנו עם יראי שמו, ומשרתיו עושי רצונו:

(נפלאות מתורתך למרן הגר"י רצאבי שליט"א)

נוצר תאנה יאכל פריה (משלי כו. יח)

מה טוב ומדהנעים מאמר שלמה המלך עליו השלום, לימד דעת את האדם הוך והשלם דעותיו, ירמו לו ברמו כי מי שהוא נוצר חוקת התורה שנקראה תאנה (עין עירובין דף נ"ד סע"א) בעולם הזה, הקב"ה ישלם לו שכרו מושלם לעתיד לבוא, ואוכל פרותיה וזהו שאמר יאכל פריה. וכן אמרו במדרש (מכילתא פ"ב) אין הקב"ה מקפח שכר כל בריה אלא כל מה שאדם יגע ונותן נפשו על הדבר אין הקב"ה מקפח שכרו לכך נאמר נוצר תאנה יאכל פריה ע"כ. ואין לך פרי יפה כפרי התורה שאין סוף למתן שכרה הרחמן יזכנו להגות בתורתו, ולהסתופף בצל שכינתו, וישובבנו לבית מנוחתו, כימי עולם וכשנים קדמוניות, בזכות תורה בעלת פיפיות, אכ"ר (הסופר רבי פנחס ב"ר גד הכהן זל"ה בהעקת התכלאל עמנו וזה למחרתו וזה"ה ת"ו ה' תשס"א עמוד קכ"א). וצריך באור מדוע שלמה המלך ע"ה הדגיש דוקא את נוצר התאנה, ולא כל פרי אחר. אלא הביאור הוא, שכל פרי כאשר הגיע לבישולו, אין חשש להמשיך ולהשאירו על העץ, ואין צריך לקטפו מיד. מה שאין כן בתאנה, הצריכה השגחה מתמדת בכל שלביה לרבות שלב הבשלות, שגם אז צריך לדאוג לקטפה מיד עם גמר הבישול, כדי שלא תתלע בעודה על העץ.

ומכאן נלמד לענין חינוך, שאין זמן בו פטור האדם מחינוך ילדיו לתורה ויראת שמים, אלא תמיד צריך האדם להיות ער ורגיש בכל שלב ושלב בהתפתחות הילד ורבי מאיר צובירי זל"ה בקונטרס זכרון עולם (עמוד כ"ד).

(אהבת הקדמונים' להרה"ג אי"ש אכלופי שליט"א)

בדרכיהם אתהלך...

עיוני עצה ותופר (חלק ב')

הרב משה המשיך: "אני אחראי כאן על הקבוצה ואני נשאר כאן. לא אומר להם לברוח." "אבל למה להסתכן?", שאל טביב.

הרב משה הסביר לו: "אנחנו מנהלים כבר שלוש שנים משא ומתן עם הסוכנות היהודית לקבל חלקת אדמה. סוף סוף קיבלנו. עכשיו נבחר כמו שועלים? נראה להם שאנחנו לא רציניים?"

"אבל הערבים יהרגו אתכם", אמר טביב. "טוב הכלב החי מהאריה המת. מה יעזור לך אם תתעקשו ותישארו ובסופו של דבר לא תהיו חלילה בין החיים?"

"אל תמהר להסיק מסקנות", אמר הרב משה. "הם לא יהרגו אותנו. אני אקנה נשק. הסר דאגה מלבך. השג להו כסף מהגובר, מקופת היישוב, ואני אקנה נשק".

טביב נענה לבקשה. הוא הבין שהרב משה עקשן ולא ישנה את דעתו.

הרב משה יצא מיד לרכוש נשק. הוא היה מיווד עם השומר על פרדס באזור שלנו, ערבי ענק ממוצא סודאני. הרב משה הגיע אליו ואמר: "אני צריך רובים, ועכשיו".

הסודאני ניסה להתחמק אבל הרב משה לא ויתר: "אני יודע שיש לך נשק ואני רוצה לקנות ממך".

לבסוף הסודאני התרצה ומכר לאבא כמה רובים ישנים מימי הטורקים, שאגב שימשו אותנו עד קום המדינה. את כל הנשק והתחמושת הרב משה הסתיר בתוך שק וחזר אל חברי הקבוצה. הוא לא אמר להם דבר על ההתקפה המתוכננת שכן הוא לא רצה שיברחו.

הערב ירד, ואז כינס הרב משה את חברי הקבוצה במערה סמוכה ואמר להם: "נמסר לי שהלילה מתוכננת ההתקפה נרחבת של הערבים. אבל, הסירו דאגה מלבכם. קניתי היום נשק". הוא לקח את השק ופתח אותו, והוציא את כלי הנשק.

לרב משה, המוכתר של אלישיב, כבר היה ניסיון בתפעול נשק בגלל הקרבות בתימן בין השבטים השונים. הוא עצמו השתתף במספר קרבות עם השבט שלו ורובה לא היה זר לו.

אחר כך הוא שאל את החברים: "מי לא יודע לירות?"

שלושה מהם הצביעו, והרב משה העביר להם קורס מזורז בתפעול נשק. אחר כך הוא תרגל ירי מעשי, וכל אחד מהם ירה כדור אחד. אחר כך הם נכנסו לעמדות.

לפתע התקרבו שני צעירים ערבים עם רובים ושרשראות כדורים על החזה ואמרו לרב משה: "המוכתר שלך אותנו לעזור לכם". אבל הרב משה לא היה מעוניין בעזרה שלהם ואמר להם: "לא כדאי לכם להישאר. עוד מעט יבואו לכאן הרבה מוסקובים (יהודים ממוצא רוסי) והם כבר יודעים את המלאכה. הם גם מתרגזים מהר ולכן לטובתכם אני מבקש מכם: לכו. אל תכניסו אותי לצרה".

החברים נכנסו לעמדות, כמאמר הפתגם, "אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים".

"ה' יעזור", הם אמרו, והוא עזר. באותו לילה ירד גשם זלעפות וההתקפה המתוכננת בוטלה.

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

מתלמידי הגנים בשמחת הילולא דרשב"י

תלמידי כיתה א' בדרך לפארק להתרענונות והחלפת כח לאחר שסיימו ללמוד את כל פרשת מקץ

חכמי תימן

הרב יוסף בן יצחק עתארי זצ"ל נולד בישוב בני עווס שבמרכז תימן בשנת תר"ע. למד תורה אצל אביו ואצל הרב אברהם חלא, בהמשך נסע ללמוד תורה בצנעא. עלה לארץ בעליה הגדולה והתיישב בראש העין. שמש שנים רבות יו"ר המועצה הדתית. נפטר בראש העין באדר תשמ"א.

התודה...

הברכה...

למורינו ורבינו הרה"ג **משה רצאני** שליט"א רב ק"ק פעולת צדיק אלעד אשר לא חושך מזמנו, וכל כולו ועמלו, לחוק ידינו בפרט ועדתנו הקדושה בכלל. ועתה השתדל עד למאד וטרח ללא ליאנות, לזכות כולנו בקונטרס **חלכות חג השבועות** ובו מעל מאה סעיפים יזכה ה' ב"ה להמשיך להגדיל תורה, ויפוצו מעיינותיו חוצה, וירבה גבולו בתלמידים, ויזכה לאורך ימים ושנים, דשנים ורעננים, מלפני שוק מעונים.

הערות הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: e0504150896@gmail.com

גני ילדים / תלמוד תורה

"עטרת חיים"

ע"ש המהר"ץ ורבו"ק זצוק"ל
לבני תורה ק"ק תימן - אלעד
רח' הרא"ש 2 טל: 03-9097022
בנשיאות ובהכוונת מרן הגאון הרב יצחק רצאני שליט"א
בראשות הרב אליהו נהרי שליט"א

זה הזמן להוסיף בקדושה, בתורה וביראת שמים טהורה וצרופה, עם שמירת מסורת אבותינו הקדושים.

הודעה בדבר רישום לשנת הלימודים תש"פ

הננו להודיע לציבור בני התורה כי נפתחה ההרשמה לשנה"ל תש"פ הבעל"ט
לגני הילדים גילאי 3-4-5
לכיתות התלמוד תורה

יש להצטייד
בצילום ת"ז
של שני ההורים
+ סכפ

לרישום:

יש להגיע למזכירות הת"ת רח' הרא"ש 2, או להתקשר לטל: 03-9097022

אין בהרשמה התחייבות לקבלת התלמיד | קבלת התלמיד מותנית באישור ועדת הקבלה

לזש"ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזש"ק
שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה